

Arrest

nr. 234 095 van 16 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Louizalaan 235
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2020 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 februari 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2020 om 11.30 uur.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SPREUTELS die loco advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 11 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verweerder stelde, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, op 11 oktober 2020 vast dat verzoeker voorheen reeds een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk indiende.

1.3. Op 29 oktober 2019 verzocht verweerder de Oostenrijkse autoriteiten om verzoeker, met toepassing van artikel 18.1.b. van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), terug te nemen.

1.4. De Oostenrijkse autoriteiten willigden het terugnameverzoek, op grond van artikel 18.1.d. van de verordening nr. 604/2013, in op 30 oktober 2019.

1.5. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 21 februari 2020 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 3 maart 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : [Q.]

voornaam :[K.]

[...]

nationaliteit : Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer [Q.K.], verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, bood zich op 11/10/2019 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op dezelfde dag diende hij een verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor. De betrokkene verklaart nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot twee treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Een treffer toont aan dat de betrokkene op 08/02/2017 een verzoek deed in Bulgarije en op 16/04/2019 een verzoek om internationale bescherming deed in Oostenrijk.

Bij zijn aanmelding verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 21/08/2003. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 21/10/2019 werd door het militair Hospitaal koningin Astrid, Dienst Radiologie te Neder-over-Heembeek een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op datum van het onderzoek een leeftijd had van meer dan 18 jaar, wat betekende dat de betrokkene voldeed aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, hoofdstuk 5, van de programmawet van 24.12.2002. De voogdij kende van rechtswege een einde op 22/10/2019. Hierbij merken we op dat zijn geboortedatum werd bijstelt op 01/01/1999.

De betrokkene werd in het kader van dat verzoek gehoord op 15/01/2020 en verklaarde ongehuwd te zijn. Hij stelde geen in België verblijvende familieleden te hebben. De betrokkene stelde wel dat hij en oom had die in UK, Londen woont en daar genaturaliseerd is. Deze oom heet [K.Q.S.].

De betrokkene verklaarde in dit verhoor dat hij Afghanistan 3 jaar geleden verliet. Hij trok door Pakistan, Iran, Turkije naar het grondgebied van de lidstaat dat hij binnenkwam via Bulgarije. Hij reisde verder door Servië, Bosnië, Hongarije naar Oostenrijk. Hij verklaarde er 3 maanden verbleven te hebben en vervolgens via Zwitserland en Frankrijk naar België te zijn gekomen op 11/10/2019.

De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat zijn ouders dit voor hem hadden gekozen. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat zijn familie beslist heeft dat hij naar België zou komen. Verder verklaart de betrokkene dat Oostenrijk een goed land is.

Op 29/10/2019 werd een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties die op 30/10/2019 met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. De loutere appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven vormen dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker voor internationale bescherming door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM

tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Oostenrijkse instanties stemden in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Oostenrijkse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Oostenrijk onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een "indirect refoulement" impliceert wijzen we erop dat Oostenrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgaan dat de Oostenrijkse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Oostenrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Oostenrijk staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Oostenrijkse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene voorafgaand aan zijn beschermingsverzoek in Oostenrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst. We zijn van oordeel dat de betrokkene niet aannemelijk maakte dat in Oostenrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het

bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Oostenrijkse instanties leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Oostenrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Middels het akkoord van 30/10/2019 hebben de Oostenrijkse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk. De betrokkene zal na overdracht in Oostenrijk een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanbrengen.

Hierbij willen we nogmaals expliciet vermelden dat het feit dat Oostenrijk op het einde van zijn procedure en na een negatieve beslissing op zijn verzoek zou repatriëren naar Afghanistan een onlosmakelijk deel is van de procedure en op zich geen schending vormt van artikel 3 van het EVRM. Daarnaast is, zoals hierboven reeds vermeld, Oostenrijk partij van de Conventie van Geneve en is het dus gebonden aan het non-refoulement beginsel.

Daarnaast merken we op dat de betrokkene zijn reden om zijn verzoek in België te laten behandelen niet in overweging kan worden genomen. Het komt de betrokkene onder de Verordening 603/2014 niet toe om te kiezen waar hij zijn verzoek wil laten behandelen. De persoonlijke appreciatie van de betrokkene van een lidstaat kan niet in rekening worden gebracht wanneer er wordt onderzocht welke lidstaat verantwoordelijk is voor het verzoek.

De situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Oostenrijk werd de voorbije jaren belicht in een rapport van "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE; Minos Mouzourakis en Caoimhe Sheridan, "Navigating the maze : structural barriers to accessing protection in Austria", up-to-date tot December 2015, verder ECRE-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en in een recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Anny Knapp, "Asylum Information Database – Country Report – Austria", laatste update op 22.03.2019, verder AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/austria>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het ECRE-rapport, de neerslag van een "fact-finding mission" tussen 30.11.2015 en 02.12.2015, maakt gewag van belemmeringen op het vlak van de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en meer bepaald bij de registratie en van problemen op het vlak van opvang. In een passage met betrekking tot personen die aan Oostenrijk werden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, wordt gesteld dat deze personen niet anders worden behandeld dan personen, die een verzoek indienden in Oostenrijk (pagina 26, "Insight from the situation on the ground and from the experience of NGOs suggests that persons returning to Austria under the Dublin Regulation would not be treated more or less preferentially than other applicants in the country"). Toch stellen de auteurs dat gelet op wat zij algemene tekortkomingen noemen men kan aanvoeren dat aan Oostenrijk overgedragen personen risico lopen op een onredelijke vertraging op het vlak van registratie en op behoeftigheid (pagina 26, "In any case, given the general deficiencies in access to the procedure and reception conditions documented in Chapter II and Chapter III, it is arguable that Dublin returnees would run risks of destitution and undue delays with regard to registering an asylum application in Austria"). We wensen de nadruk te vestigen op het feit dat hier duidelijk gesteld wordt dat er een risico zou kunnen bestaan en het rapport niet aannemelijk maakt dat het daadwerkelijk over frequente en systematisch voorkomende gevallen gaat.

Wat de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming betreft wordt in het AIDArapport uitdrukkelijk gesteld dat personen, die voorafgaand aan een verzoek in een andere lidstaat internationale bescherming vroegen in Oostenrijk en wiens aanvraag in Oostenrijk nog niet het voorwerp was van een beslissing zonder problemen opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien hun overdracht plaats vindt binnen twee jaar na het verlaten van Oostenrijk (pagina 40 : "Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria"). Wat de opvangfaciliteiten betreft meldt het AIDA-rapport dat de omstandigheden in de

verschillende opvangstructuren variëren, maar dat de omstandigheden in het algemeen verbeterden door een terugval in het aantal op te vangen personen ("Conditions in the reception centres of the federal provinces vary, though they have constantly improved with the reduction of persons staying in the centres", pagina 73).

Wat de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming betreft wordt in het AIDArapport uitdrukkelijk gesteld dat personen, die voorafgaand aan een verzoek in een andere lidstaat internationale bescherming vroegen in Oostenrijk en wiens aanvraag in Oostenrijk reeds het voorwerp was van afwijzing een nieuw verzoek kunnen indienen. Dit verzoek zal worden beschouwd als een navolgend verzoek ("If a final decision has already been taken on the asylum application upon return to Austria, the new asylum application will be processed as a subsequent asylum application", pagina 40).

Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Oostenrijk niet verlieten.

Indieners van een navolgend verzoek hebben volgens het AIDA-rapport recht op opvang (pagina 63).

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Oostenrijk wettelijk is gewaarborgd (pagina 77). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We beamen op dat bovenvermelde bronnen kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk, waarbij het oudere ECRE-rapport verder gaat dan het AIDA-rapport en gewag maakt van algemene tekortkomingen ("general deficiencies"). We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Bovenvermelde bronnen nopen niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Wat betreft de redenen van de betrokkene om zijn verzoek in België in te dienen dient te worden opgemerkt dat de Verordening 604/2013 de mechanisme en criteria vastleggen voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat. De persoonlijke keuze van de betrokkene of die van de ouders van de betrokkene is hier geen relevant element.

De betrokkene stelde een goede gezondheid te kennen (DVZ, vraag 32).

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EUHandvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische

problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

De Oostenrijkse instanties worden ten minste 5 dagen vooraf ingelicht over de overdracht van de betrokkene.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor, internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Oostenrijkse instanties."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij reeds van zijn vrijheid is beroofd en dat de bestreden beslissing bijgevolg op korte termijn kan worden uitgevoerd. Hij stelt dat een schorsing van de tenuitvoerlegging via de gewone procedure dus dreigt te laat te komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en

41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de artikelen 6, 7, 8 en 27 van de verordening nr. 604/2013, van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de richtlijn 2003/9/EG), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod op willekeur.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1. Artikel 3 van het EVRM stelt dat

“Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat

“Het verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ”.

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin III-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren.

Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75 ;EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 99-100 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148 ; RvV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Daarenboven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers in de zin van verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (HvJ, 21 december 2011, C-411/10).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar zij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, Crus Varas en anderen/Zweden, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, Chalal/Verenigd Koninkrijk, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi/Italië, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering. Het feit dat een verwijdering voort zou vloeien uit Europese of bilaterale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt ontslaat een Lidstaat niet van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, MSS/Griekenland en België, in het bijzonder § 344 e.v.; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirschi en anderen/Italië, in het bijzonder § 122 e.v.).

Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten bepaalt dat :

*“Algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en
Gezondheidszorg*

1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun asielverzoek indienen.

2. De lidstaten zorgen voor materiële opvangvoorzieningen voor asielzoekers met het oog op een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren en bestaansmiddelen te waarborgen.

De lidstaten zien erop toe dat die levensstandaard ook gehandhaafd blijft in het specifieke geval van personen met bijzondere behoeften als bedoeld in artikel 17, alsmede in het geval van personen in bewaring.

3. De lidstaten kunnen de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de asielzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen.

4. Overeenkomstig artikel 3 kunnen de lidstaten van de asielzoekers, indien zij over voldoende middelen beschikken, bijvoorbeeld wanneer zij gedurende een redelijke tijd gewerkt hebben, een bijdrage verlangen voor het totaal of een deel van de kosten van de door deze richtlijn geboden materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg.

Indien komt vast te staan dat een asielzoeker over voldoende middelen beschikte om in die basisbehoeften te voorzien toen de materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg werden verstrekt, mogen de lidstaten hem vragen deze voorzieningen te vergoeden.

5. De materiële opvangvoorzieningen mogen worden verstrekt in natura dan wel in de vorm van uitkeringen of tegoedbonnen of een combinatie daarvan.

Indien de lidstaten voor materiële opvangvoorzieningen zorgen door middel van uitkeringen of tegoedbonnen, wordt het bedrag daarvan overeenkomstig de in dit artikel vermelde beginselen bepaald.”

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “

Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen”.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

2. In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat een overdracht naar Oostenrijk geen schendingen inhoudt. Indien verwerende partij echter een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd en zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening had gebracht, was zij tot een ander besluit gekomen, namelijk dat bij een overdracht naar Oostenrijk, verzoeker wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM.

Dat Uw Raad eerder hieromtrent het volgende vast stelde: “De Raad benadrukt nogmaals dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij, voorafgaand aan de uitvoering van een gedwongen verwijdering, de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448).”

De situatie waarin Verzoeker terecht dreigt te komen in Oostenrijk is onder meer als volgt:

1) Gebrekkige toegang tot rechtsbijstand en gebrekkige beroepsprocedure:

Asielzoekers in Oostenrijk hebben gedurende de asielprocedure geen toegang tot een effectief en daadwerkelijk rechtsmiddel wegens een gebrek aan rechtsbijstand. Dat dienaangaande verzoeker wenst te verwijzen naar de vaststellingen in het AIDA-Rapport "Asylum Information Database Country Report: Austria, 16 April 2019", blz. 28-30: "During the regular procedure at the BFA, asylum seekers are offered free legal advice at the branch offices of the BFA. Asylum seekers have to travel to the BFA which may be difficult when their place of residence is far away from the office or in remote areas. (...) This offer of free legal advice does not meet the needs of asylum seekers, however. Verein Menschenrechte Österreich, which currently receives most of the funding for legal assistance in the first instance procedure, is not regarded as very helpful or committed to the protection of the rights of asylum seekers due to its cooperation with the Ministry of Interior. For instance, the call for AMIF proposals mentions that legal advice provision should be organised in cooperation with the authorities. Furthermore, these legal advisers have to provide information to asylum seekers on voluntary return assistance and send asylum seekers to voluntary return projects (which are organised by the same organisation) during the asylum procedure. The founder and Director Verein Menschenrechte Österreich has met criticism with the argument that challenging negative decisions has no prospect of success. In addition, the organisation takes a different approach from others, holding that not everyone seeking asylum is entitled to it. However, the task of a legal advisor and/or representative is to represent a client rather than judge in appeal proceedings" Samenvattend is de aangeboden juridische bijstand niet onafhankelijk, moeilijk toegankelijk voor asielzoekers toegewezen aan opvangcentra in afgelegen regio's, en wordt al te makkelijk beslist dat ze procedure van de asielzoeker toch geen enkele kans op slagen heeft. In het stadium van de beroepsprocedure wordt eveneens bijzonder ontoereikende juridische bijstand voorzien; de bijstand dient zelfs niet te worden geleverd door een jurist: "Legal advisers do not need to be lawyers or experienced in refugee and asylum law. 3 years of practical experience in aliens law matters is a sufficient qualification for persons with a University degree other than law, while 5 years of practical experience in aliens law matters suffice for persons without a University degree " (blz. 30 AIDA rapport). Hieruit blijkt duidelijk de ontstentenis van een kosteloze juridische bijstand in bepaalde procedures en de ontstentenis van een voldoende informatieverstrekking aan asielzoekers met betrekking tot de verschillende procedures. Aangezien verzoeker geen inkomen heeft, is het risico reëel dat verzoeker zich niet zal kunnen laten vertegenwoordigen door een advocaat in de procedure in eerste aanleg bij wegens een pertinente ontstentenis van een kosteloze juridische bijstand in deze procedure. Dat het AIDA-rapport een objectieve publicatie uitmaakt waaruit duidelijk de fundamentele en stelselmatige gebreken met betrekking tot de juridische bijstand blijken. Er kan dus niet zonder meer gesteld worden dat het asielverzoek van verzoeker door de Oostenrijkse autoriteiten zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht.

Er is bovendien een gebrek aan een beroepsorgaan met volle rechtsmacht. Tegen een negatieve beslissing opkomen in de asielprocedure is conform de Oostenrijkse wetgeving een beroepsprocedure voorzien bij de Federaal Administratieve Rechtbank (Bundesverwaltungsgericht). Deze rechtbank kan echter enkel nagaan of de bestreden beslissing Federale wetgeving schendt, en kan de correctheid van de beslissing zelf aldus niet nagaan. De voorziene beroepsprocedure is aldus geen effectief rechtsmiddel. Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Austria, March 2015, blz. 26: "The BVwG has only limited competence of review, determined by the content of the appeal. In the view of the Federal Administrative Court and in relation to this link to the grounds and argumentation of the appeal that limits the subject of the appeal, it is necessary to accept an appeal with at least rudimentary grounds during the time limit, in order to handle the appeal at all. An appeal lacking any argumentation or ground is not to be accepted for a process of improvement and has to be rejected immediately. The BVwG has only limited competence of review, determined by the content of the appeal. In the view of the Federal Administrative Court and in relation to this link to the grounds and argumentation of the appeal that limits the subject of the appeal, it is necessary to accept an appeal with at least rudimentary grounds during the time limit in order to handle the appeal at all. An appeal lacking any argumentation or ground is not to be accepted for a process of improvement and has to be rejected immediately."

2) Structurele tekortkomingen in de asielprocedure en receptieomstandigheden:

In Oostenrijk is er een gebrek aan neutrale tolken tijdens de asielprocedure. Asielzoekers worden bij de interviews in hun asielprocedure immers bijgestaan door tolken waarvan de neutraliteit noch de professionaliteit niet altijd kan worden gegarandeerd. Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Austria, 16 April 2019, blz. 24 (eigen onderlijning): "Interpreters

are provided by the BFA. Interpreters are available for most languages of the countries of origin, but interviews may also be conducted in a language the asylum seeker is deemed to understand sufficiently. With regard to countries with higher numbers of asylum seekers this practice is still not satisfactory (e.g. Chechen refugees are often interviewed in Russian). Asylum seekers from African countries are often interviewed in English or French, languages they are supposed to understand. Asylum seekers are asked at the beginning of the interview if they understand the interpreter. There are no standards for the qualification of interpreters in asylum procedures. Interpretation is often not done by accredited interpreters; usually persons with the requested language knowledge are contracted on a case-by-case basis »

Uit zowel het ECRE-rapport (European Council on Refugees and Exiles, *Navigating the Maze: Structural Barriers to Accessing Protection in Austria*, December 2015, available at: <https://www.refworld.org/docid/568fd4324.html>) als het laatste "AIDA-rapport zoals hierboven weergegeven, blijkt dat personen die een opvangstructuur hebben verlaten voor meer dan 3 dagen, uitgesloten worden van het recht op opvang: p. 72 AIDA-rapport: "Material reception conditions may be withdrawn where the asylum seeker: 233 [...] (b) Leaves the designated place for more than 3 days, as it is assumed that they are no longer in need of Basic Care; » Vrij vertaald : « Het recht op materiële opvang kan worden ingetrokken als de asielzoeker: [...] (b) Het toegewezen centrum verlaat voor meer dan 3 dagen omdat hij in voorkomend geval geacht wordt niet langer nood te hebben aan Basiszorg. » Uit de beide rapporten, blijkt verder dat er geen daadwerkelijk rechtsmiddel openstaat tegen de beslissing tot uitsluiting, die vaak arbitrair is: Zie ECRE-rapport: « 5. Reduction and withdrawal of reception conditions Any formal decision to reduce or withdraw conditions can be appealed to an Administrative Court.¹⁶⁶ However, a reported problem is the fact that conditions are often reduced or withdrawn without a formal written decision, so there is no way of challenging the decision.¹⁶⁷ Another issue facing applicants is the fact that the grounds under which someone can have his or her conditions reduced or withdrawn are interpreted in a very broad manner with little oversight. For example, NGOs reported a case of an unaccompanied child having conditions withdrawn for smoking inside the centre, thereby breaking house rules.¹⁶⁸ Legal aid should be available to challenge a decision to withdraw care, but there have been reported cases whereby legal assistance has not been provided.¹⁶⁹ In accordance with EU law, decisions for reduction or withdrawal of material reception conditions shall be taken individually, objectively and impartially and reasons shall be given, taking into account the particular situation of the person concerned, as well as the principle of proportionality. If a decision is taken to reduce or withdraw conditions, states are still obliged to ensure access to health care and a dignified standard of living for all applicants. The reduction or withdrawal of conditions in Thalham and Bad Kreuzen In both Thalham and Bad Kreuzen, conditions can be reduced and withdrawn, mainly for breaking house rules and for leaving the centres for more than 48 hours. In Thalham, if people leave for more than 48 hours, conditions are withdrawn, however, if the person comes back within three days, conditions are reinstated. In Bad Kreuzen, if a person is gone for more than 48 hours he or she will lose his or her place[...] Given the extreme consequences of withdrawing reception conditions, the recast Reception Conditions Directive only allows for this in "exceptional and duly justified cases"; save from when the applicant has concealed financial resources. In line with the obligation to state the reasons for a decision under the recast Reception Conditions Directive and the general EU law principle on the right to good administration, it is essential that reasons are given as some of the various provisions which allow for the reduction or withdrawal of material reception conditions could be considered as arbitrary and open to abuse. » "Vrij vertaald: Beperking en intrekking van recht op opvang: Elke formele beslissing om de opvang te beperken of in te trekken kan worden aangevochten voor de administratieve rechtbank. Echter, er wordt aangegeven dat de opvang vaak wordt beperkt of ingetrokken zonder enige formele beslissing, zodat deze laatste ook niet kan aangevochten worden. Een ander probleem voor de asielzoekers is dat de gronden voor beperking of intrekking heel ruim worden geïnterpreteerd met nog weinig overzicht. Zo meldde een NGO dat een niet-begeleide minderjarige was uitgesloten van de opvang omdat hij had gerookt in het centrum en de huisregels had geschonden. Juridische bijstand zou moeten beschikbaar zijn om de beslissing aan te vechten maar er werden gevallen gemeld waarin deze niet werd verleend. Volgens de Europese wetgeving moeten beslissingen voor beperking of intrekking van de materiële opvang individueel, objectief en onpartijdig worden genomen en moeten de motieven rekening houden met de persoonlijke situatie van de asielzoeker en proportioneel zijn. Als een beslissing wordt genomen moet de toegang tot medische hulp en een menswaardige levensstandaard gehandhaafd worden voor alle betrokkenen. De beperking of intrekking van de opvang in Thalham en Bad Kreuzen : Zowel in Thalham en Bad Kreuzen wordt de opvang beperkt of afgeschaft voornamelijk wegens het schenden van het huisreglement of de afwezigheid uit het centrum voor meer dan 48 uren. Als er in Thalham mensen vertrokken voor meer dan 48 uur wordt het recht op opvang ingetrokken, tenzij ze terugkomen binnen 3 dagen. Als iemand langer dan 48 afwezig is in Bad Kreuzen verliest deze

zijn plaats. Gezien de extreme gevolgen van het verlies van het recht op opvang vereist de Opvangrichtlijn dat dit enkel in "uitzonderlijke en gestaafde gevallen" zou gebeuren, tenzij in het geval dat de asielzoeker over voldoende middelen beschikt. Conform aan de motiveringsverplichting voorzien in de Opvangrichtlijn en het EG recht in het algemeen, moeten de redenen gegeven worden waarom het recht op opvang wordt beperkt of ingetrokken omdat de gronden voor intrekking/beperking arbitrair en vatbaar voor misbruik kunnen zijn." Zo ook AIDA, p.74 : « Procedural safeguards in case of withdrawal or reduction do not fully meet the requirements set out in Article 20 of the recast Reception Conditions Directive. In some federal provinces, reduction or withdrawal of reception conditions may be ordered without prior hearing of the asylum seeker and without written notification of the decision. In some federal provinces, the latter is only rendered upon request of the asylum seeker. It has also happened that the reception conditions of all asylum seekers involved in a violent conflict in a reception facility were withdrawn without examination of the specific role of all individuals concerned in the conflict" Vrij vertaald: "De procedure waarborgen in geval van een beperking of intrekking van het recht op opvang voldoen niet aan art. 20 van de Opvangrichtlijn. In sommige federale provincies wordt beslist tot de beperking of intrekking van de opvang zonder de asielzoeker te horen en zonder kennisgeving van enige schriftelijke beslissing. In sommige federale provincies wordt deze laatste enkel verstrekt op verzoek van de asielzoeker. Het is ook al voorgekomen dat het recht op opvang werd ingetrokken voor een hele groep asielzoekers naar aanleiding van een gewelddadig conflict in een opvangcentrum, zonder dat de specifieke rol van elk individu werd onderzocht." Zelfs indien verzoeker niet zou worden uitgesloten van het recht op opvang, dan nog blijkt dat dit laatste niet gegarandeerd is in Oostenrijk Zie AIDA, p. 70: « Asylum seekers returned to Austria from other Member States may face obstacles to getting full Basic Care after arrival. Sometimes free places in the Federal province they are assigned to are not available. Therefore it happens that they stay in the transit zone of the airport (Sondertransit) voluntarily and wait for the renewal of their entitlement to Basic Care, although they stay in a closed centre in the meantime. » Vrij vertaald : « Asielzoekers die overgedragen worden aan Oostenrijk door een andere Europese lidstaat kunnen problemen ondervinden om toegang te krijgen tot Basiszorg. Soms zijn de plaatsen in de federale provincie waaraan ze worden toegewezen niet beschikbaar. Als gevolg hiervan verkiezen zij in de transitzone of de luchthaven (Sondertransit) te blijven, ook indien zij op dat ogenblik in een gesloten centrum verblijven." Toegang tot medische verzorging : Indien verzoeker geen toegang heeft tot een opvangstructuur heeft dit ook onmiddellijk gevolgen voor zijn toegang tot medische hulpverlening : Zie AIDA, p. 85 : « Every asylum seeker who receives Basic Care has health insurance. Treatment or cures that are not covered by health insurance may be paid, upon request, by the federal provinces' departments for Basic Care or the Ministry of Interior. If Basic Care is withdrawn, asylum seekers are still entitled to emergency care and essential treatment.²⁷⁸ In practice, this provision is not always easy to apply, however. If an asylum seeker has lost basic care due to violent behaviour or absence from the EAST for more than 2 days, they will not receive medical assistance, because it is assumed that they have the opportunity to visit the medical station in the EAST. However, as those asylum seekers are no longer registered in the EAST, they will not be allowed to enter and receive medical treatment there. Without health insurance or access to the medical station" Vrij vertaald: "Elke asielzoeker die Basiszorg krijgt heeft een gezondheidsverzekering. Behandelingen die niet vallen onder deze verzekering kunnen op verzoek worden betaald door de federale provincies. Als Basiszorg wordt ingetrokken zijn de asielzoekers nog steeds gerechtigd op dringende medische hulp. In de praktijk is deze bepalingen niet altijd gemakkelijk toepasbaar. Als een asielzoeker zijn recht op Basiszorg heeft verloren door zijn gewelddadig gedrag of door zijn afwezigheid uit het centrum voor meer dan 2 dagen, zal hij geen medische hulp krijgen omdat ervan wordt uitgegaan dat hij een beroep kan doen op de medische verzorging in het centrum. Maar omdat deze asielzoekers niet langer geregistreerd zijn in het centrum zullen zij ook niet meer gerechtigd zijn op enige medische begeleiding daar. Zonder gezondheidverzekering of zonder toegang tot een medische afdeling." Inkomsten uit tewerkstelling: Verzoeker kan bij een terugkeer naar Oostenrijk niet zelf voorzien in volwaardig levensonderhoud omwille van de beperkingen inzake de toegang tot de arbeidsmarkt zowel in feite (taal, diploma, werkervaring) als in rechte: Zie AIDA, p. 82: "In addition, a 2004 ordinance includes further restrictions for the access to the labour market for asylum seekers, by limiting employment to seasonal work either in tourism, agriculture or forestry.²⁶⁵ These seasonal jobs are limited by a yearly quota for each federal province and can only be issued for a maximum period of 6 months. A further problem for asylum seekers working as seasonal workers is the regulation in the Basic Care Acts of the state and the federal provinces that requires a contribution to Basic Care, if asylum seekers have an income. In practice, there is only an allowance of €110 left to asylum seekers in most of the federal provinces, while the rest of the money earned contributes to the cost of reception.²⁶⁶ If they have been receiving an income for more than 3 months, Basic Care support is no longer provided. If the asylum seeker asks for readmission into Basic Care after they have finished the employment, cash contributions to the provision of Basic Care are demanded. In fact, it is assumed by the authorities that only about €550 (1.5 times the

basic provision amount) per month have been spent by the asylum seeker on subsistence and accommodation during the period of employment. Income exceeding this amount is deducted from the allowance received under Basic Care from that time onwards until repaid. This request of contribution causes many problems, as in reality the asylum seekers have spent the money earned and do not have sufficient means to survive the following months.” Vrij vertaald: “Bovendien heeft een ordonnatie uit 2004 de toegang tot de arbeidsmarkt voor asielzoekers nog meer beperkt door deze te beperken tot seizoensarbeid hetzij in het toerisme, de landbouw of de bosbouw. Deze seizoensarbeid wordt beperkt tot jaarlijkse quota voor elke federale provincie en kan enkel worden verricht voor maximaal 6 maanden. Een verder probleem is dat de asielzoekers die werken als seizoensarbeiders onder de wetgeving inzake de Basiszorg zelf een bijdrage moeten leveren als zij een inkomen hebben. In de praktijk hebben de asielzoekers enkel een bedrag van 110 EUR terwijl de rest van hun loon opgaat aan de kosten voor huisvesting. Als ze een inkomen genieten voor meer dan 3 maanden, zijn ze niet langer gerechtigd op enige tegemoetkoming door de Basiszorg. Als de asielzoeker vraagt om terug toegelaten te worden tot de Basisz[or]g na het verlies van zijn werk, moet hij bijdragen betalen in cash. In de praktijk gaat men ervan uit dat de asielzoekers slechts 550 EUR (1.5 x het bedrag voor basisvoorzieningen) per maand hebben betaald om te voorzien in hun levensonderhoud gedurende hun periode van tewerkstelling. Het inkomen dat zij daarboven hebben verdiend wordt afgetrokken van de tegemoetkomingen onder de Basiszorg, terwijl de asielzoekers in werkelijkheid het geld dat zij hebben verdiend hebben uitgegeven en dus niet voldoende middelen over hebben om de daaropvolgende maanden te overleven.”

De bestreden beslissing luidt dat het Hof oordeelde dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomi[ng]en met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aann[e]melijk maken dat de asielzoeker door overd[ra]cht aan die lidsta[a]t een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU handvest. De Belgische overheid verwijst naar slechts beperkt naar landenrapporten over Oostenrijk om aan te tonen dat verzoeker bij zijn terugkeer geen onmenselijke en vernederende behandeling zal ondergaan. Uit voormelde rapporten blijkt echter dat verzoeker bij zijn terugkeer dreigt verstoten te worden van opvang en medische verzorging. Evenmin is het economische klimaat in Oostenrijk van die aard dat hij zelf in een volwaardig levensonderhoud zou kunnen voorzien. De Belgische overheid laat voormelde problematiek onverlet in de bestreden beslissing. Deze laatste is bijgevolg behept door een onzorgvuldig onderzoek naar de eventuele gevolgen van een terugkeer naar Oostenrijk. Voormeld gebrek kan niet worden ongedaan gemaakt door in het kader van de onderhavige procedure alsnog te argumenteren waarop het recht op opvang/medische verzorging in het individuele geval van [...] verzoeker niettemin gegarandeerd zou zijn. Aldus zijn er ernstige middelen voorhanden om de bestreden beslissing onwettig te verklaren.

Verzoeker wenst verder te benadrukken dat in geval van een uitwijzing van een asielzoeker, het aan de administratieve overheid toekomt om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen. Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Oostenrijk zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. De bestreden beslissing biedt geen enkele (individuele) garantie ten aanzien van Verzoeker. Bovendien moet er worden opgemerkt dat de Oostenrijkse autoriteiten initieel bezwaar hebben geuit tegen de overdracht van verzoeker naar Oostenrijk.

Om haar onderzoeksverplichting te respecteren, had de verwerende partij bovendien afdoend en deugdelijk moeten nagaan wat er procedureel gebeurt met een teruggekeerde asielzoeker onder de Dublin III-verordening in Oostenrijk. Bovendien had zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing. Normalerweise komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gereede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gereede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Oostenrijk. Het procedurele luik van artikel 3

EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd.

Nergens blijkt echter dat de minister is nagegaan wat de gevolgen precies zijn van de betrokken koerswijziging die in Oostenrijk bezig is, in casu in het bijzonder voor wie, zoals de verzoekende partij, in het kader van de Dublin-III-Verordening naar Oostenrijk wordt overgedragen.

De bestreden beslissing heeft in casu niet ernstig onderzocht of Verzoeker bij verwijdering naar Oostenrijk zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

Uit het bovenstaande volgt tevens dat aangezien de procedures inzake asiel en internationale bescherming alsook de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen zijn er aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker die in het kader van de Verordening 604/2013 aan Oostenrijk wordt overgedragen per definitie in een situatie belandt die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving. Ze verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie o.m. EHRM 21 januari 2001, MSS/België en Griekenland, §218). Het EHRM heeft al geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem t.a.v. art. 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt art. 3 EVRM de verplichting in deze persoon niet naar dat land te verwijderen. Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandeling na te gaan, de te verwachte gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming, dienen te worden onderzocht, rekening houdende met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij. De DVZ baseert zich op foutieve informatie. De DVZ verwijst enkel naar stukken uit rapporten die dienstig kunnen zijn om verzoeker terug te leiden naar Oostenrijk en houdt andere informatie achter. Het vertrouwensbeginsel dat Oostenrijk gebonden zou zijn door dezelfde verdragen als België en dat er dus geen aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren, geeft niet daadkrachtig aan dat de bestreden beslissing en dus de DVZ zou voldaan hebben aan zijn onderzoeksplicht conform art. 3 EVRM. Aldus is voormelde motivering niet afdoende. Zodat, de overdracht naar Oostenrijk in strijd is met art. 3 EVRM en de bestreden beslissing eveneens niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen vereist zijn.

Verzoeker is dan ook van oordeel dat verwerende partij ten onrechte concludeert dat uit de door haar geciteerde rapporten niet kan worden afgeleid dat sprake is van systemische en structurele tekortkomingen op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en van de onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk.

De analyse van het AIDA rapport en de analyse van het ECRE rapport, leiden wel degelijk tot de conclusie dat er in Oostenrijk sprake is van structurele tekortkomingen in de asielprocedure die ertoe leiden dat een overdracht aan Oostenrijk verzoeker zou blootstellen aan een ernstig risico van schending van zijn grondrechten vervat in het EVRM en het EU-Handvest.

Bovendien moet er rekening worden gehouden met de recent gewijzigde omstandigheden in Oostenrijk, waar sinds eind 2017 een coalitie van conservatieven en extreemrechts als regering zetelt. Deze regering heeft alvast aangekondigd het asielsysteem grondig te willen hervormen en verstrengen, en heeft via enkele recente voorstellen daad bij het woord gevoerd zoals tekortkomingen in de huidige Oostenrijkse asielprocedure. Verzoekers om internationale bescherming ervaren immers aanzienlijke moeilijkheden om toegang te krijgen tot de Oostenrijkse asielprocedure. Zo moeten zij na de indiening van hun verzoek vaak maandenlang wachten voor ze voor een eerste interview (Erstbefragung) uitgenodigd worden. Hoewel dit eerste interview in theorie door de politiediensten zou moeten worden uitgevoerd op het ogenblik dat de asielzoeker zijn verzoek tot internationale bescherming indient, blijkt uit de fact-finding mission van ECRE dat de politiediensten dit interview niet afnemen. Tot op het

ogenblik van dat eerste interview beschikken asielzoekers niet over documenten die hun status van verzoeker om internationale bescherming bevestigen, en zolang hebben zij geen toegang tot de basisvoorzieningen (ECRE-rapport, p. 13). Oostenrijk schendt hiermee onder meer artikel 5 van Richtlijn 2013/32/EU. Het ECRE-rapport concludeert dat de verdragingen in de toegang tot de Oostenrijkse asielprocedure, in combinatie met de priorisering van uitgaande Dublin-procedures, verzoekers om internationale bescherming in een "state of prolonged legal limbo" brengt, en dat "these deficiencies are liable to deprive refusees from real and effective enjoyment of the fundamental right to asylum as well as their rights under the recast Reception Conditions Directive" (ECRE-rapport, p. 26, eigen onderlijning). Eveneens problematisch is de systematische vrijheidsbeneming van asielzoekers die bij de politiediensten hun verzoek om internationale bescherming indienen. Zonder aanhoudingsbevel worden deze personen tot 48 uur van hun vrijheid beroofd. De wettelijke basis hiervoor, de Aliens Police Act, staat deze administratieve vrijheidsbeneming onder meer toe wanneer een terugkeerprocedure of deportatie verzekerd moeten worden en er een risico op onttrekking bestaat. Artikel 76(3) van de Aliens Police Act bevat een niet-limitatieve lijst van criteria om het risico op onttrekking te bepalen. Door de brede en ongelimiteerde reikwijdte van deze bepaling beschikken de autoriteiten over een ongeoorloofde discretionaire bevoegdheid om tot detentie over te gaan (ECRE-rapport, p. 14-15). Het is duidelijk dat deze systematische detentie van verzoekers om internationale bescherming een ernstige schending van hun persoonlijke vrijheid inhoudt, en daarom een schending van artikel 6 EU-Handvest is. Beide rapporten spreken ook van ernstige tekortkomingen op het vlak van juridische bijstand van verzoekers om internationale bescherming tijdens de asielprocedure. Uit een recente survey van het Mixed Migration Platform¹ blijkt dat amper de helft van de verzoekers tijdens hun procedure toegang hebben gehad tot juridisch advies. Een van de meest genoemde redenen hiervoor is het gebrek aan informatie over het bestaan van en de toegang tot juridische dienstverlening. In eerste aanleg wordt juridisch advies geleverd in zijkantoren van de asielinstanties zelf, die erg moeilijk bereikbaar zijn voor asielzoekers die zich in afgelegen centra bevinden. Nog frappanter is het dat de organisaties die de asielzoekers juridisch advies verlenen in feite gecontracteerd worden door de overheid en eveneens in samenwerking met de overheid werken. Als gevolg daarvan moeten de adviesverleners de asielzoekers o.a. verplicht informeren over projecten van vrijwillige terugkeer. Het AIDA-rapport stelt dat de organisaties die juridisch advies verlenen over het algemeen niet erg geëngageerd zijn in de bescherming van de rechten van asielzoekers. Asielzoekers worden tijdens hun interview(s) in eerste aanleg niet vergezeld door een raadsman. Na een negatieve beslissing kunnen verzoekers om internationale bescherming in principe beroep doen op juridisch advies en juridische bijstand door NGO's (op private advocaten kan dit slechts op eigen kosten). Ze hebben niet de keuze door welke NGO zij willen worden geadviseerd of bijgestaan. De adviesverleners in deze NGO's dienen geen advocaten te zijn. De vergoeding voor de juridische bijstand van asielzoekers is erg laag en vermindert bovendien wanneer een welbepaald aantal personen bijgestaan wordt, waardoor sommige NGO's adviesvragen afwijzen om onder dit aantal te blijven. Het is duidelijk dat al deze zaken een erg negatieve impact hebben op de toegang tot en de kwaliteit van de juridische bijstand. Oostenrijk schendt hierdoor onder meer de artikels 19, 20 en 22 van Richtlijn 2013/32/EU.

2. Problemen met de huidige opvangvoorzieningen en -voorwaarden Om beroep te kunnen doen op de sociale voorzieningen in Oostenrijk, moeten verzoekers om internationale bescherming onder het Basic Care-systeem vallen. Het AIDA-rapport haalt meteen een eerste probleem aan met betrekking tot de toegang tot dit systeem, nl. het feit dat men hier pas toegang toe krijgt wanneer men officieel geregistreerd is als verzoeker om internationale bescherming. Dit is in Oostenrijk evenwel pas het geval wanneer het verzoek door de instanties officieel geregistreerd is (dit is niet op het moment van het verzoek zelf) en wanneer de asielinstanties vervolgens instructies hebben gegeven aan de public security officer over de te nemen stappen. Door deze beperking schendt Oostenrijk artikel 17(1) van richtlijn 2013/33/EU. Een andere beperking, die verzoekende partij rechtstreeks dreigt te treffen, is het feit dat verzoekers om internationale bescherming die in Oostenrijk aankomen met een visum uitgesloten worden van het Basic Care-systeem omwille van het feit dat zij bij het verkrijgen van hun visum aan de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen moesten voldoen. Deze beperking wordt strikt toegepast. Ook aan Oostenrijk overgedragen verzoekers om internationale bescherming ondervinden moeilijkheden om toegang te krijgen tot het Basic Care-systeem. Niet zelden dienen zij bij gebrek aan plaats in de transit-zone van het vliegveld te blijven, in een gesloten centrum, in afwachting tot hun toegang tot basic care. Naast een gebrek aan huisvesting en andere materiële ondersteuning impliceert de uitsluiting van de basic care dat verzoekende partij slechts beroep zou kunnen op spoedeisende medische zorgen en essentiële behandelingen (al is ook toegang tot die essentiële zorg in de praktijk erg moeilijk, zo stelt het AIDA-rapport vast). Er is bovendien een ernstig tekort aan gespecialiseerde hulp voor getraumatiseerde verzoekers om internationale bescherming en aan zorg en behandeling voor psychische problemen, waardoor asielzoekers in Oostenrijk maanden tot zelfs een jaar moet wachten om in aanmerking te komen voor psychotherapie. Dit is in strijd met de verplichting van artikel 19(2) van richtlijn 2013/33/EU.

In het licht van de ernstige traumatische problemen ten gevolge van de gebeurtenissen in Afghanistan waarmee Verzoeker te kampen heeft en van de onbeschikbaarheid van de nodige behandeling in Oostenrijk, zou een overdracht aan Oostenrijk impliceren dat verzoeker verstoken blijft van de door zijn psycholoog noodzakelijk geachte behandeling, met ernstige gevolgen voor het psychisch en algemeen welzijn van verzoeker als gevolg.

Andere problemen waarmee verzoekers en verkrijgers van internationale bescherming in Oostenrijk te kampen hebben betreffen problemen inzake de toegang tot de arbeidsmarkt en de mogelijkheden tot familiehereniging voor verzoekers van internationale bescherming. Hoewel asielzoekers in theorie toegang hebben tot de arbeidsmarkt vanaf drie maanden na de registratie van hun verzoek om internationale bescherming, is die toegang onderhevig aan ernstige beperkingen. Zo kunnen zij pas solliciteren voor een vacante betrekking voor zover deze vacature niet Oostenrijkse kandidaten of EU-migranten ingevuld wordt. Deze beperkingen staan op gespannen voet met artikel 15(2) richtlijn 2013/33/EU. Een wetswijziging in juni 2016 heeft de mogelijkheden en de voorwaarden tot familiehereniging aanzienlijk verstrengd. Zo moeten de verzoekers zelf instaan voor de kosten die gemaakt moeten worden om de familiebanden aan te tonen. Bovendien bestaan zeer strikte en korte termijnen om het verzoek tot familiehereniging in te dienen. Deze al te korte termijnen zijn onderhevig aan kritiek van NGO's en staan op gespannen voet met het recht op eerbiediging van het gezinsleven, gewaarborgd door artikel 8 EVRM en artikel 7 EU-Handvest.

Verdere verstrenging van de Oostenrijkse asielsysteem : in Oostenrijk is al een hele tijd een tendens merkbaar in de richting van een verstrenging van de asielprocedure en van de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming. Deze tendens uit zich in verschillende voorstellen tot wijziging (lees: verstrenging) van de asielwetgeving, wijzigingen die ernstige vragen doen rijzen naar hun conformiteit met de Europese richtlijnen en de fundamentele grondrechten. Zo plaatste ECRE vorig jaar ernstige vraagtekens bij een voorstel tot beperking van de bewegingsvrijheid van asielzoekers in Oostenrijk: "After passing the admissibility procedure, an asylum seeker may be ordered by the Federal Agency for Immigration and Asylum (BFA) to reside in a specific place for reasons of public interest or public order, or for the rapid processing and effective monitoring of the asylum application. The proposal specifies that an individual's compliance with his or her obligations is to be a factor relevant to the assessment of the need for effective monitoring of the application. A similar requirement to reside in a special location is introduced for persons issued a return order, where there is either no period for voluntary departure or that period has expired. The proposal adds non-compliance with the aforementioned obligations to reside in a specific place as a ground for detention of asylum seekers. According to the bill, individuals who do not comply with the aforementioned obligations to reside in a specific place may be imposed a fine ranging from 100 to 1,000€. Repeated infringements of these obligations may lead to a higher fine of up to 5,000€ or imprisonment. The proposal has been sharply criticised by civil society for exceeding the scope of permissible restrictions on movement, as well as detention powers, in the Reception Conditions Directive. UNHCR X - Pagina 11 also highlights that these measures do not respect the right to free movement as guaranteed by the 1951 Refugee Convention." Verder moet rekening worden gehouden met de op til zijnde hervormingen van het Oostenrijkse asielsysteem. Immers, zoals gezegd heeft Oostenrijk sinds december 2017 een coalitie van conservatieven en extreemrechts als regering. De partijen in kwestie hebben tijdens de verkiezingscampagne sterk ingezet op de strenge aanpak van migratie en de inperking van de rechten van asielzoekers. De regering heeft meteen na haar aantreden de daad bij het woord gevoerd en heeft al verschillende onrustwekkende voorstellen en aankondigingen van verstrenging van het asielbeleid gedaan. Verschillende van deze voorstellen houden een ernstig risico in op een schending van de fundamentele rechten van asielzoekers. In een zeer recent voorstel van de regering, dat momenteel voorligt bij het Oostenrijkse parlement, wordt het onder meer mogelijk gemaakt om liquide middelen - tot €840 - van verzoekers om internationale bescherming in beslag te nemen. Daarnaast zou het mogelijk worden om telefoons en andere toestellen af te nemen, teneinde hun identiteit te achterhalen en hun route en verblijfplaatsen na te gaan. Ook aanwijzingen op de toestellen die erop wijzen dat de persoon in kwestie betrokken zou zijn geweest bij een misdrijf, dienen overgemaakt te worden aan de Oostenrijkse autoriteiten. Dergelijke maatregelen vormen een ernstige inbreuk op de privacy van de betrokken personen, gewaarborgd door artikel 7 EU-Handvest. Het voorstel beperkt ook het beroepsgeheim van artsen die verzoekers om internationale bescherming behandelen. Ziekenhuizen moeten de autoriteiten ook verwittigen wanneer asielzoekers ontslaan worden, met oog op een "more effective preparation and implementation of deportations" zo verklaart een woordvoerder van de regering. Het is duidelijk dat de nieuwe rechts-radical Oostenrijkse regering in de nabije toekomst een zeer harde aanpak van migratie nastreeft en al actief stappen heeft ondernomen om haar anti-migratiediscours in praktijk om te zetten. Hierbij schuwt ze de inperking en schending van fundamentele

rechten van asielzoekers niet. Er werd al vanuit verschillende hoeken kritiek geuit op de nieuwe plannen van de Oostenrijkse regering. Zo waarschuwde de voorzitter van het Oostenrijkse Grondwettelijk Hof de Oostenrijkse regering voor schendingen van de grondwettelijke rechten van asielzoekers door de nieuwe maatregelen inzake de inbeslagname van geld en telefoons. Ook Amnesty International waarschuwde voor de negatieve gevolgen van de voorstellen, die voor nog meer onzekerheid zorgen en nog meer wantrouwen ten opzichte van asielzoekers zouden veroorzaken bij de Oostenrijkse bevolking. Het maakt de integratie van verzoekers en verkrijgers van internationale bescherming nog moeilijker, in een land waar de vooroordelen ten opzichte van migranten al groot zijn. "Displaced people are being lumped together by this government... as cheats or as a security risk. This is not only wrong, it is also dangerous for our peaceful cohabitation ».

Uit de geciteerde rapporten blijkt dat in Oostenrijk ernstige gebreken bestaan op een aantal essentiële punten van het asielsysteem, met name de toegang tot de asielprocedure, de toegang tot materiële ondersteuning, de toegang tot gespecialiseerde medische gezondheidszorg, de toegang tot de arbeidsmarkt, de beperkingen op de mogelijkheden tot familiehereniging. De regering belooft geen verbetering van deze gebreken. Integendeel: te verwachten valt dat verzoekers om internationale bescherming het in Oostenrijk zeer moeilijk zullen krijgen en verschillende fundamentele rechten in het gedrang zullen zien komen, zoals: het recht op bescherming van het privé- en familieleven (art. 7 EU-Handvest); het recht om te werken (art. 15 EU-Handvest); het asielrecht (art. 18 EU-Handvest); het recht op bescherming bij verwijdering, uitzetting en uitlevering (art. 19 EU-Handvest). Op basis van bovenstaande analyse van de rapporten waarvan de bestreden beslissing slechts één analyseerde en daarbij een verkeerde lezing ervan nahield, alsook van bijkomende informatie uit andere objectieve en recente bronnen, meent verzoeker dat verwerende partij zich bezondigt aan een manifeste beoordelingsfout wat betreft de situatie van asielzoekers in Oostenrijk en dat ze haar beslissing grondiger had moeten motiveren.

Volgens verzoekende partij kon tegenpartij zich niet vergenoegen met een vaststelling dat uit het ter motivering van de bestreden beslissing geciteerde betrouwbaar en professioneel rapport wel degelijk ernstige tekortkomingen blijken en dat deze "general deficiencies" aankaart, om de kritiek die dit rapporten uit vervolgens zonder enige motivatie naast zich neer te leggen en te concluderen dat dat deze bron niet noopt tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. Wanneer verwerende partij bronnen aanhaalt die ernstige kritiek uiten op het Oostenrijkse asielsysteem en ze vervolgens besluit deze bronnen niet te volgen, dan moet ze duidelijk motiveren en beargumenteren waarom ze deze conclusie trekt. De bestreden beslissing bevat geen dergelijke motivatie. Nochtans tonen de verslagen aan dat meerdere bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU en 2013/32/EU geschonden worden door de Oostenrijkse autoriteiten ten aanzien van asielzoekers. Bovendien riskeert verzoeker in Oostenrijk in een zeer precarie situatie te belanden, omwille van het feit dat hij zijn getraumatiseerde toestand die een behandeling noodzaakt die in Oostenrijk niet voorhanden is, en dat hij bovendien een grote kans loopt om buiten het Oostenrijkse opvangsysteem te belanden. Verzoeker riskeert dus in zijn fragiele psychologische toestand zonder enige behandeling en zonder enige materiële ondersteuning te blijven in Oostenrijk. Een overdracht aan Oostenrijk zou in het geval van verzoeker dan ook een ernstig risico inhouden voor een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-Handvest. Het is de taak van verwerende partij om aan te tonen dat er geen risico bestaat dat verzoeker, in geval van overdracht aan Oostenrijk, blootgesteld zal worden aan schendingen van zijn grondrechten en zich niet in vernederende levensomstandigheden zal bevinden. Verzoekende partij is van mening dat verwerende partij dit niet heeft gedaan. Verwerende partij had dan ook een zorgvuldig(er) onderzoek moeten voeren naar het risico op een mensonterende of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij een overdracht naar Oostenrijk. Verwerende partij liet na dit te doen, waardoor moet worden besloten tot een schending van haar motiveringsplicht zoals vastgelegd in artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980, alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de verschillende grondrechten van verzoeker zoals gewaarborgd door het EVRM en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

4. Volgens artikel 7, lid 2 van de Dublin III-richtlijn moet bij de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat, aan de hand van de in deze verordening neergelegde criteria, worden uitgegaan van de situatie

op het tijdstip waarop de verzoeker om internationale bescherming zijn verzoek voor de eerste maal bij een lidstaat indient. Verzoeker was bij het indienen van zijn eerste beschermingsverzoek minderjarig. Uit de artikelen van de Dublin III-verordening en de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat het gegeven of een verzoeker om internationale bescherming al dan niet minderjarig is bij het indienen van een beschermingsverzoek meespeelt in het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat in het kader van de Dublin III-verordening. In het geval dat wanneer een niet-begeleide minderjarige die geen gezinslid heeft dat zich wettig op het grondgebied van een lidstaat ophoudt, de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 8, lid 4 van de Dublin III-verordening de lidstaat is waar deze minderjarige zich bevindt nadat hij er een beschermingsverzoek heeft ingediend. Op 21 oktober 2019 werd de leeftijd van verzoeker op 20 jaar bepaald. Rekening houdend met de standaard deviaties die van toepassing zijn op leeftijdsonderzoeken, kan er niet worden uitgesloten dat verzoeker op datum van het indienen van zijn verzoek tot internationale bescherming niet de leeftijd van 18 jaar had, in het bijzonder nu de nieuwe geboortedatum die aan verzoeker werd gegeven, namelijk 1 januari 1999 geen accurate datum is maar een standaarddatum om aan te geven dat 1999 het geboortjaar zou zijn geweest – quod non –. Verzoeker is en was dan ook minderjarig. Indien er per impossibile alsnog twijfel is of kan zijn over de leeftijd van verzoeker op het ogenblik van het indienen van zijn beschermingsverzoek, dan dient toepassing te worden gemaakt van het beginsel in dubio pro minore. Hierbij kan evenmin abstractie worden gemaakt van artikel 6, lid 1, van de Dublin III-verordening dat vereist dat de lidstaat bij toepassing van deze verordening, het belang van het kind dient voorop te stellen. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing op dit vlak de artikelen 6, 7, 8 en 27 van de Dublin III-verordening alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

5. Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat Verzoeker in Oostenrijk een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om Verzoeker niet naar Oostenrijk te verwijzen. Indien België Verzoeker naar Oostenrijk verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.”

2.3.2. Allereerst merkt de Raad op dat uit een schrijven van de dienst voogdij bij de federale overheidsdienst justitie van 22 oktober 2019 blijkt dat verzoeker op 21 oktober 2019 werd onderzocht om na te gaan of hij al dan niet meerderjarig is. Er werd vastgesteld dat verzoeker ouder is dan 18 jaar en dat “20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is”. De stelling van verzoeker dat dient te worden uitgegaan van het feit dat hij op het ogenblik dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende, en dus op 11 oktober 2020, minderjarig was mist derhalve feitelijke grondslag. Hierbij moet worden geduïd dat artikel 8, vierde lid van de verordening nr. 604/2013 zo dient te worden uitgelegd dat wanneer een niet-begeleide minderjarige die geen gezinslid heeft dat zich wettig op het grondgebied van een lidstaat ophoudt, in verschillende lidstaten een beschermingsverzoek heeft ingediend, de „verantwoordelijke lidstaat” volgens deze bepaling de lidstaat is waar deze minderjarige zich bevindt nadat hij er een beschermingsverzoek heeft ingediend (cf. HvJ 6 juni 2013, nr. C-648/11, M.A. ea t. Secretary of State for the Home Department). Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat, gelet op de artikel 7, tweede lid iuncto artikel 8, vierde lid van de verordening nr. 604/2013, België verantwoordelijk was voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande houdt verzoeker ook onterecht voor dat de bepalingen van artikel 6 van de verordening nr. 604/2013, die gelden met betrekking tot minderjarigen, in casu van toepassing zouden zijn.

Aangezien verzoeker de mogelijkheid werd geboden een beroep in te stellen tegen het overdrachtsbesluit dat hem door verweerder ter kennis werd gebracht en hem hierbij de nodige bijstand werd verstrekt kan ook geen schending van artikel 27 van de verordening nr. 604/2013 worden vastgesteld. Verzoeker maakt daarenboven niet duidelijk op welke wijze de Raad zou dienen vast te stellen dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissing zelf voormelde bepaling, die pas speelt nadat een overdrachtsbesluit werd genomen en die enkel betrekking heeft op het instellen van een beroep tegen dit overdrachtsbesluit, heeft geschonden.

Verzoeker kan verder ook niet nuttig de schending aanvoeren van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG, aangezien voormelde richtlijn bij artikel 32 van de richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van

26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) werd ingetrokken. Er blijkt daarenboven ook niet dat aan verzoeker, toen hij zijn verzoek om internationale bijstand indiende, in België niet de vereiste opvang werd gegeven of dat verzoeker eventuele medische bijstand werd ontzegd.

Daarnaast moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, § 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, § 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling beroepen.

Verzoeker stelt in wezen dat verweerder hem door de bestreden beslissing te nemen verplicht om terug te keren naar Oostenrijk en hij hierdoor het slachtoffer dreigt te worden van folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten.

Het is niet betwist dat Oostenrijk een rechtsstaat is, die gebonden is door het Unierecht en die partij is bij het EVRM en dat dus dient te worden uitgegaan van het vermoeden dat dit land de fundamentele rechten van verzoeker zal eerbiedigen. Dit vermoeden is echter niet onweerlegbaar. Verweerder kan niet overgaan tot de overdracht van een vreemdeling aan een andere lidstaat van de Europese Unie indien er zwaarwegende gronden zijn die toelaten te besluiten dat deze vreemdeling in de betrokken lidstaat een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke behandelingen (cf. EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel t. Zwitserland, § 104).

De Raad stelt vast dat verzoeker toen hij werd gehoord door verweerder op 15 januari 2020 uitdrukkelijk verklaarde dat Oostenrijk “een goed land” is en dat hij enkel bezwaar maakte tegen een terugkeer naar dat land omdat zijn familie voor hem had beslist dat hij in België diende te blijven. Verzoeker gaf ook aan dat hij in Oostenrijk in een opvangcentrum te Traiskirchen kon verblijven en hij er wachtte op een mensensmokkelaar om zijn reis verder te zetten. Uit verzoekers verklaringen kan dan ook niet worden afgeleid dat hij in Oostenrijk slecht zou zijn behandeld.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij in Oostenrijk het risico loopt om in een zeer precarie situatie te belanden omwille van zijn getraumatiseerde toestand die een behandeling noodzaakt die in Oostenrijk niet voorhanden is. Tijdens zijn gehoor heeft verzoeker evenwel op geen enkel ogenblik aangegeven enig psychisch probleem te hebben dat een behandeling zou vereisen. Hij verklaarde toen hem werd gevraagd hoe het was gesteld met zijn gezondheidstoestand dat deze “goed” was. Verzoeker brengt ook geen enkel stuk aan waaruit zou blijken dat hij ernstige psychische problemen heeft waarvoor een behandeling nodig is. Hij zet ook niet uiteen waarop hij zich baseert om te beweren dat er in Oostenrijk geen behandeling is voor personen met psychische problemen. Uit de stukken waarover de Raad beschikt blijkt dat een verzoeker om internationale bescherming die geniet van basiszorg beschikt over een ziektekostenverzekering en dat zelfs wie niet kan genieten van het systeem van basiszorg nog steeds recht heeft op dringende medische hulp. Het gegeven dat er in individuele gevallen problemen werden vastgesteld impliceert niet dat er geen deugdelijke medische voorzieningen voor vreemdelingen die om internationale bescherming verzoeken in Oostenrijk bestaan.

Er wordt ook niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker, die, zoals reeds gesteld, zelf aangaf dat hij bij zijn verblijf in Oostenrijk in een opvangcentrum kon verblijven, in zijn situatie, bij zijn overdracht naar Oostenrijk buiten het opvangsysteem zal belanden en zonder materiële ondersteuning zal zijn. De vaststelling dat in verslagen wordt uiteengezet dat de Oostenrijkse autoriteiten in bepaalde gevallen kunnen overgaan tot het beperken of beëindigen van de opvang of andere vormen van ondersteuning leidt immers niet tot de conclusie dat deze autoriteiten in regel in gebreke blijven om de nodige opvang te voorzien voor personen die om internationale bescherming verzoeken. In het AIDA verslag waarnaar verweerder heeft verwezen en dat werd geactualiseerd in maart 2019 wordt vermeld dat vreemdelingen die een verzoek om internationale bescherming indienen recht hebben op basiszorg. Deze basiszorg kan bestaan in de opvang in een centrum waar maaltijden worden aangeboden en een beperkt zakgeld wordt toegestaan, in de opvang in centra waar de betrokkenen zelf hun eten dienen klaar te maken en een groter bedrag aan steun wordt toegekend of in accommodaties die op de private markt worden gehuurd en waarbij de betrokken vreemdeling een aangepast bedrag wordt ter beschikking gesteld. Er wordt ook vermeld dat verzoekers om internationale bescherming daarenboven waardebonnen krijgen die ze kunnen inruilen voor kleding of schoolmateriaal en dat in bepaalde gevallen ook nog steun wordt gegeven aan vreemdelingen nadat hun verzoek om internationale bescherming werd afgewezen. Het

feit dat de Oostenrijkse autoriteiten optreden tegen misbruiken, in bepaalde gevallen sanctionerend optreden en de steunverlening pogen te beperken tot wie er nood aan heeft betekent niet dat er geen gepaste opvang wordt geboden aan vreemdelingen die een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Uit verzoekers betoog en de aan de Raad voorgelegde stukken kan niet worden afgeleid dat de regels en de voorzieningen betreffende de opvang in Oostenrijk zo beperkt of restrictief zijn dat dient te worden besloten dat verzoeker bij gebrek aan de nodige ondersteuning in een situatie dreigt terecht te komen die kan worden omschreven als strijdig met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten. Aangezien niet blijkt dat verzoeker zelf in zijn levensonderhoud dient te voorzien is zijn visie omtrent het economisch klimaat en zijn bemerking dat het niet steeds eenvoudig is om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt in Oostenrijk en dat er op dit vlak beperkingen gelden in voorliggende zaak niet dienstig. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het gehoor ook verklaarde dat hij kan rekenen op familieleden en dat deze bereid waren om een mensensmokkelaar te betalen om hem naar de door hen gekozen plaats te brengen. Verzoeker kan dus duidelijk ook beroep doen op verwanten om bepaalde kosten te dragen en eventueel periodes te overbruggen indien hij omwille van administratieve of andere redenen niet onmiddellijk over steun of opvang zou kunnen beschikken.

Verzoekers betoog dat er in rapporten kritische bemerkingen worden gemaakt omtrent de wijze waarop de juridische bijstand in Oostenrijk georganiseerd is, net zoals zijn toelichting dat rechtscolleges slechts de wettigheid van beslissingen die naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming worden genomen kunnen nagaan en dat er problemen werden vastgesteld wat betreft de mogelijkheid om beslissingen inzake het beperken en intrekken van het recht op opvang aan te vechten, is onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen besluiten dat hij een ernstig risico loopt om te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. De vaststelling dat er tolken zijn voor de meeste talen maar dat in bepaalde gevallen een interview kan worden afgenomen in een taal die de verzoeker om internationale bescherming voldoende begrijpt in plaats van in zijn moedertaal, dat er geen specifieke kwalificatievereisten zijn om als tolk te kunnen optreden en dat in beginsel tolken met de gevraagde talenkennis worden ingeschakeld laat geenszins toe te besluiten dat de behandeling van verzoeken om internationale bescherming in Oostenrijk niet correct verloopt en er een risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten.

De bewering dat de Oostenrijkse autoriteiten *“initieel bezwaar hebben geuit tegen de overdracht van verzoeker naar Oostenrijk”* vindt geen steun in enig stuk. Uit het neergelegde administratief dossier blijkt dat deze autoriteiten de dag nadat hen de vraag werd gesteld hun akkoord gaven wat betreft de terugname van verzoeker.

De procedurele tekortkomingen die er in Oostenrijk nog bestaan zijn, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen concluderen dat hij het risico loopt om, zonder dat zijn verzoek om internationale bescherming deugdelijk werd onderzocht, te worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst.

Verzoekers uiteenzetting dat er sinds december 2017 in Oostenrijk een regering is die aankondigde bepaalde regels te willen verstrengen en ook reeds maatregelen in die zin nam is onvoldoende concreet om te besluiten dat een overdracht van verzoeker aan de Oostenrijkse autoriteiten een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten. In zoverre verzoeker zijn stelling dat het aantreden van een nieuwe regering op het terrein al belangrijke implicaties heeft lijkt te willen onderbouwen door te verwijzen naar de resultaten van een ECRE-rapport (ECRE, Navigating the maze: structural barriers to accessing protection in Austria) dient te worden opgemerkt dat dit rapport dateert van 2015 en er dus niet uit kan worden afgeleid dat de regering die aantrad in 2017 hervormingen en verstrengingen heeft doorgevoerd. Verder moet worden benadrukt dat geenszins blijkt dat de vaststellingen die in dit verslag werden gedaan heden nog actueel zijn.

Verzoekers stelling, die daarenboven ongestaafd is, dat in het Oostenrijkse parlement allerhande voorstellen worden besproken waarop bepaalde instanties reeds kritiek hebben geuit geeft evenmin aanleiding tot het besluit dat actueel een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten zou bestaan.

Verzoeker toont niet aan dat er in casu sprake is van fundamentele tekortkomingen met betrekking tot de procedures inzake asiel en subsidiaire bescherming en inzake de opvang en onthaalvoorzieningen in Oostenrijk die verweerder verkeerdelijk over het hoofd heeft gezien.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten wordt niet aannemelijk gemaakt.

De uiteenzetting van verzoeker laat, gezien het voorgaande evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

De motivering van de bestreden beslissing en het door verweerder neergelegde administratief dossier leren de Raad dat de bestreden beslissing deugdelijk werd voorbereid en dat niet kan worden besloten dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend of willekeurig werd opgetreden.

In zoverre het nog de bedoeling is van verzoeker om aan te voeren dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) werden geschonden – hij verwijst immers naar deze bepalingen in zijn uiteenzetting omtrent de schending van andere bepalingen – kan het volstaan te duiden dat verweerder duidelijk heeft aangegeven op basis van welke reglementaire bepalingen hij de bestreden beslissing heeft genomen en dat hij ook heeft toegelicht op grond van welke feitelijke vaststellingen en argumentatie hij oordeelde dat de Oostenrijkse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor het ingediende verzoek om internationale bescherming en hij van oordeel is dat verzoeker geen ernstig risico loopt om ingevolge de overdracht naar de land te worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze stelt verzoeker in staat om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. VALGAERTS, toegevoegd griffier

De griffier, De voorzitter,

T. VALGAERTS

G. DE BOECK